

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiārvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Quod aliqui dicunt charitatem Dei & proximi non esse spiritum S. L. M. N.
O. P. Q. R. S

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

homo gratia est, non natura. Ceteris autem ad mensuram datur, & datus additur, donec unicus pro modo suorum perfectionis propria mensura compleatur. Ecce expresse habes quod spiritus sanctus magis & minus datur vel accipitur, & homini datus augetur, & habenti & non habentidatur: quia spiritus sanctus est caritas, quae non habenti datur, & in habente augetur & perficit. Immo, ut verius & magis proprium loquar, homo in ea proficit & deficit aliquando: & tunc ipsa dicitur proficere vel deficere, quae ratiōne nec proficit nec deficit in se, quia Deus est. Vnde Aug. in homil. 9. super epistolam. Exponens Ioan. ait, Probet se quisque quantum in illo proficeret charitas, vel potius quantum ipse in charitate profecerit. Nam caritas Deus est, nec deficit perfecta est nec proficit. Sic ergo in te, proficere dicitur caritas, quia tu in ea perficias. Ecce quomodo intelligendum sit cum dicitur spiritus sanctus augeri in nobis, quia nos in eo scilicet perficiimus, sic & alia huiusmodi.

Quod aliqui dicunt spiritum sanctum non esse charitatem, qua diligimus Deum & proximum.

ximum

L

SUPRA dictum est, quod spiritus sanctus caritas est Rom. 5. patris & filii, qua se in unicem diligunt & nos: & ipse idem est caritas quem diffunditur in cordibus nostris, ad diligendum Deum & proximum. Horum alterum omnes catholici concordant, scilicet quod spiritus sanctus sit caritas patris & filii. Quod autem ipse idem sit caritas quadiligimus Deum & proximum, à plerisque negatur. Dicunt n. Si spiritus sanctus caritas est patris & filii & nostra, eadem ergo caritas est qua Deus diligit nos, & qua nos diligimus eum. Hoc autem sanctorum authoritates negare videntur. Dicit n. Aug. in li. de spirit. & litera, Vnde est dilectio nisi unde & ipsa fides, id est, à spiritu sancto. Non esset Tom. 3. cap. n. in nobis, nisi diffunderetur in cordibus nostris 32. ad finem per spiritum. Charitas autem Dei dicta est dif-

G 2 fundi-

fundi in cordibus nostris, non qua nos ipse dili-
git, sed qua nos facit dilectores suos. Sicut iustitia
Dei dicitur, qua nos iusti eius munere efficimur:
& domini salus, qua nos saluat: & fides Christi,
qua nos fideles facit. His verbis videtur monstra-
ri distinctio inter charitatem, qua nos Deus dili-
git, & qua nos diligimus. Et sicut iustitia nostra
dicitur Dei, non quod ipse sit ea iustus, sed quia ea
nos iustos facit, similiter & fides, & salus: sic vide-
tur dicta Dei charitas, quae est in nobis, non quod
ipse ea diligit, sed quia ea nos diligere facit. De
hoc etiam idem Aug. in libr. 15. de Trin. ait, Cum
Ioannes commemorasset Dei dilectionem, non
qua nos eum, sed qua ipse dilexit nos, & misit fi-
lium suum liberatorem pro peccatis nostris. Ec-
ce & his videtur manifeste diuidere dilectionem
qua nos diligim⁹ Deum, ab ea qua ipse diligit nos.
Si ergo, inquit, spiritus sanctus dilectio est qua
Deus diligit, & qua nos diligimus, duplex dilectio
est, immo duo diuersa est, quod absurdum & ave-
ritate longe est. Non est ergo dilectio, qua diligi-
mus, sed qua Deus tantum diligit nos.

*Cap. 17. ad
finem.*

*Ex verbis
authorita-
tum argumen-
zando pro-
cedit.*

Responsio ad predicta, determinans authoritates. M
His respondemus praedictarum autoritatum
verba determinantes hoc modo, Charitas Dei di-
cta est diffundi in cordibus nostris, non qua ipse
nos diligit, sed qua nos diligere facit, &c. His ver-
bis non diuiditur nec diuersa ostenditur charitas
qua Deus nos diligit, ab ea qua nos diligimus: sed
potius cum sit una & eadem charitas, & dicatur ip-
sa Dei charitas, & diuersis de causis & rationibus
Dei charitas appellari in scriptura ostenditur. Di-
citur enim Dei charitas, vel quia Deus ea diligit
nos, vel quia nos ea suos dilectores facit.

Determinatio prima authoritatis. N

Rom. 5. 8.

CVM ergo ab Apost. dicitur charitas Dei diffun-
di in cordib⁹ nostris, non est dicta charitas Dei qua
diligit

diligent nos, sed qua facit nos diligere, id est, non ibi appellatur charitas Dei, eo quod Deus nos ea diligit, sed eo quod nos ea sui dilectores facit. Et quod ea ratione possit dici charitas Dei, quia nos ea diligere facit, ex simili genere locutionis ostenditur. sicut dicitur iustitia Dei qua nos iustificat, & Domini saluus qua nos saluat, & fides Christi qua nos fidèles facit.

Determinatio secunda.

O

SIMILITER & aliam exponimus autoritatem, vbi ait dilectionem Dei commemorari, non qua nos eum, sed qua ipse dilexit nos: ac si diceret, commemorat dilectionem Dei, non secundum quod ea nos diligimus Deum, sed secundum quod ipse ea diligit nos.

Aliud obiciunt.

P

SED aliud est, inquiunt, quod magis urget, dicit enim supra August. quod dilectio est à spiritu S. Lib. de spiritu & lumen à quo fides. Sicut ergo fides non est spiritus sanctus ritus & lumen à quo est, ita nec charitas. Quomodo ergo spiritus sanctus est, si ab ipso est? Nam si ab ipso est, & ipse est, et spiritus sanctus à seipso est. Ad quod dicimus: Spiritus sanctus non est à seipso non est, sed tamen à seipso datur nobis, ut supra dictum est, dat enim se ipsum nobis spiritus sanctus. Et ex hoc sensu dictum est, quod charitas ab ipso est in nobis, & tamen ipsa spiritus sanctus est. Fides autem est à spiritu sancto & non est spiritus sanctus. quia donum vel datum solummodo est, non Deus dans.

Quod alias inducunt rationes & authoritates ad idem probandum.

Q

ALIAS quoque inducunt rationes ad idem ostendendum, scilicet quod charitas non sit spiritus sanctus. quia charitas affectio mentis est, & motus animi, spiritus sanctus vero non est affectio animi, vel motus mentis, quia spiritus sanctus immutabilis est & in creatus: non est ergo charitas.

G. 3

Quod

Quod charitas est motus vel affectio animi. R

QVOD autem charitas sit affectio animi, & motus mentis, authoritatibus confirmatur. Dicit n. Aug. in 3. li. de doct. Christ. Charitatem voco motum animi ad fruendum Deo propter ipsum, & se ac proximo propter Deum. Idem in li. de moribus Ecclesie Catholicæ, tractans illud verbum Apost. Nec mors nec vita poterit nos separare a charitate Dei. Charitas Dei, inquit, hic dicta est virtus siue animi nostri rectissima affectio, quæ coiungit nos DEO, quæ eum diligimus. Ecce his verbis exprimitur, quod charitas est affectio & motus animi: ac per hoc non videtur esse Spiritus sanctus.

Responsio determinans authoritates. S

AD quod dicimus hoc ita dictum esse, sicut dicitur, Deus est spes nostra & patientia nostra, quia facit nos sperare & pati: ita charitas dicitur esse motus siue affectio animi, quæ per eam mouetur & afficitur animus ad diligendum Deum. Non autem mireris si charitas, cum sit spiritus sanctus dicatur motus mentalis, cum etiam in li. Sapientia dicatur de spiritu sapientiae, qui attingit a fine usque ad finem, qui est aeternus mobilis, certus, incoquinatus. Quod non ideo dicitur, quia sapientia sit mobile aliquid vel actus aliquis, sed quia sui immobilitate omnia attingit, non locali motu, sed ut ubique semper sit, & nusquam inclusa teneatur. Si ergo charitas dicitur motus animi, non quia ipsa sit motus, vel affectio, vel virtus animi, sed quia per eam quasi esset virtus, afficitur mens & mouetur. Sed si charitas spiritus sanctus est, qui operatur in singulis prout vult, cum per eum mens hominis afficiatur & moueat ad credendum, vel sperandum, & huiusmodi, sicut ad diligendum: quare non sic dicitur charitas motus vel affectio mentis ad credendum vel sperandum, sicut ad diligendum. Ad quod sane dici potest, quia alios actus atque modus virtutum operatur charitas, id est spiritus

*Ad finem
ca. i i. i.
Tom. i.
Rom. 8. c. ii.*

Sapient. 3. a.

*ad Cor.
12. 6.*

Spiritus S. mediantibus virtutibus quarum actus sunt, ut pote actum fidei, id est, credere fide media, ut actum spei, id est, sperare media spe. Per fidem enim & spem predictos operatur actus. Diligendi vero actum per se tantum, sine alicuius virtutis medio operatur, id est, diligere. Aliter ergo hunc actum operatur quam alios virtutum actus. Ideoq; differenter de hoc & de aliis loquitur scriptura, quæ istum specialiter charitati tribuit. Est ergo charitas vere Sp. S. vnde August. premissum verbum Apostol. tractans in eodem libro charitatē dicit esse bonum, quo nil melius est: & per hoc ipsam esse Deum significat dicens: Si nulla res ab eius charitate nos separat, quid esse non solum melius, sed etiam certius, hoc bono potest? Ecce dicit, quia charitate nihil melius est: Charitas ergo Spir. Sanctus est, qui Deus est, & donum Dei sive datum: qui diuidit singulis fidelibus dona, nec ipse diuiditur, sed indivisius singulis datur. Vnde Aug. vbi Ioannes dicit non ad measuram Christo dari spiritum, ait: Cæteris vero diuiditur, non quidem ipse spiritus, sed dona eius.

*Aug. tom 2.
paulo super
rius.*

*De moribus
Eccl.ca.1.*

*Rom. 8.
1. Cor. 12.*

*To. 9 træt.
14. ad tertium*

*Cap. I. an.
Non enim
ad mensurā
dat Deus
spiritum.*

An concedendum sit quod per donum dentur dona. T HIC queritur, cum Spiritus S. per quem diuiduntur dona, ipse sit donum, utrum concedendum sit quod per donum diuidantur ac dentur dona? Ad quod dicimur, quia per donum quod est Spiritus S. singulis propria diuiduntur, & ipsum communiter omnes boni habent. Vnde Aug. in 15. lib. de Trin. ait, Per donum quod est Spiritus S. in commune omnibus membris Christi multa dona, quæ sunt quibuscunq; propria, diuiduntur. Cap. 19. ad Non enim singuli quiq; habent omnia, sed hi illa, medium. alii alia, quamvis ipsum donū à quo cuiq; propria diuidūtur, omnes habeat, id est, spiritū S. Ecce aperie dicit, per donum dona donari.